

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.269/2025/4.
A felperes:	felperes (felperesi cím)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Lajos Károly kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.396/2025/6. számú ítélete

Fővárosi Ítéltábla

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. szeptember 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1i Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete település1, település2, település3, település4, település5 településekre terjedt ki. Az alperes a körzeti megbízotti körzetekből körzeti megbízotti csoport körzetet alakított ki, melybe a fenti településeken kívül további 17 település tartozott.

[2] A felperes a perbeli időszakban rendszeresen minden hónapban (2021. november hónap kivételével) ellátott a beosztásához nem tartozó [járőri, járőrszolgálati, a TIK (a továbbiakban: TIK) általi küldési, átkísérési, kísézőőri, karantén ellenőrzési, rendezvénybiztosítási, határrendészeti] szolgálati feladatokat, amelyekért külön ellentételezésben nem részesült. A szolgálati panaszát, amelyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte, az alperes vezetője a határozatszám1számú határozatával – megalapozatlanságra hivatkozással – elutasította.

A kereset, a védírat

[3] A felperes keresetében az alperest 1.014.580 forint megbízási díj és annak 2021. április 6. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[4] Az alperes védíratában – vitatva a követelés jogalapját – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap legfeljebb 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

A mintaper

[5] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/13. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt

feladatok ellátásáért – figyelemmel az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra – a Hszt. 71. § (1) bekezdésének a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult.

[6] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a megbízási díjösszege vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör kapcsán rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következett okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása, azonban a megbízási díjra való jogosultság megállapítása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytálló volt.

[7] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta. A megbízási díjösszege körében megállapította, hogy a felperes csapatszolgálati, járőri, járőrszolgálati, rendezvénybiztosítási, átkísérési, kísézői feladatokat is ellátott, melyek több elkülönült beosztáshoz, munkakörhöz tartoznak, és amelyek ellátása a perbeli időszakban – az alperes által is elismerten – legalább a felperes által teljesített szolgálatok 50%-át érintette. Volt olyan feladat, amely a szolgálatteljesítés teljes idejét érintette, több esetben egy szolgálat alatt több, nem körzeti megbízotti feladatellátásra is sor került, melyek többletfelelősséggel jártak, többlettudást igényeltek. Ezekre tekintettel az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj tekintetében a törvényi minimumhoz közeli 75%-os mérték nyilvánvalóan nem tekinthető eltúlzottnak.

[8] A Fővárosi Ítéltábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság az alperest késedelmi kamattal növelt 1.014.580 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (4)-(5) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését és a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22. és 26. pontjait felhívva bírálta el. Kifejtette, hogy az

alperes munkáltatóként – a tilalmazott feladatokat kivéve – jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok ellátására, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban ezen joga a felperes kinevezése szerinti beosztását nem sérthette. Amennyiben a felperes a beosztásától eltérő többletfeladatokat a beosztása mellett végezte, a többletszolgálatért díjazás jár. A munkakör kiterjesztő értelmezésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria joggyakorlatára, miszerint jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását (Kúria Kf.II.39.247/2020/4., Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.625/2012/4.). A munkáltató csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be (Kúria Kf.II.39.247/2020/4.). A munkáltatónak a különleges jogrend sem ad lehetőséget arra, hogy a nem eseti jellegű elvonásokra és a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. A járőrözés, mint a közterületen ellátott és a járőri, valamint körzeti megbízotti beosztásnak is részét képező feladat formális azonossága sem alapozza meg, hogy a felperes a járőri beosztás feladatait a beosztásához tartozó feladatként a működési körzetén kívül ellássa. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja tekintetében rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből – további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül – okszerűen nem következik az e pontban foglaltak fennállása. A KMB Szabályzat 2022. augusztus 12-i módosítása vonatkozásában utalt a Fővárosi Ítéltábla 8.Kf.700.125/2024/5. számú ítéletének [22]-[24] bekezdéseiben foglaltakra, ami alapján az alperesi hivatkozást e körben is megalapozatlannak találta. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg a feladatellátás mértékére, az alapfeladatok ellátására gyakorolt hátrányos hatására és az okozott többletteleherre figyelemmel, kiemelve, hogy a felperes több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott. A bírói gyakorlatra (Kf.700.043/2024/4.) hivatkozással megállapította, hogy a kiindulási alapot az illetményalap 125%-a kell, hogy képezze, melyre tekintettel a középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő mérték eltúlzottnak nem tekinthető.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 50%-ra történő mérséklését kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdését, valamint a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdésének téves jogértelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes megbízási díjra jogosult. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékének megállapításakor a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdését, a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdését nem alkalmazta, illetve a megbízási díjat a felperes által ellátott többletfeladat mennyiségével aránytalan mértékben állapította meg, figyelmen kívül hagyva azt a körülményt, hogy a felperes a kinevezése szerinti beosztásánál alacsonyabb besorolási és fizetési fokozatba tartozó beosztás feladatait végezte az alapfeladatának ellátása helyett.

Hivatkozott 30/2015. BMr. 2. számú mellékletére azzal, hogy abban a szolgálati beosztások megnevezése található csak meg, azok tartalmára vonatkozóan semmilyen norma nem rögzít követelményeket. Az elsőfokú bíróság által a rendvédelmi illetményalap 75%-ában meghatározott megbízási díj mértéke eltúlzott, a felperes által végzett feladatok mennyiségével nem áll arányban, az elsőfokú bíróság a mérlegelést nem okszerűen végezte el. Hivatkozott e körben a Kúria Mfv.II.10.516/2017/4., Mfv.II.10.507/2015/4., Mfv.II.10.267/2015. és Kf.III.39.019/2021/5. számú döntéseire, valamint azok elvi tartalmára.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére hivatkozással rámutatott, hogy a perbeli jogkérdésben kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek. Az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amit az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna, egyebekben a fellebbezés hiányos, önmagában a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletére való hivatkozás nem elégséges, még azzal együtt sem, hogy abban a beosztások tartalma valóban nincs meghatározva, mert ez további jogszabályok, normák, szervezetszabályozó eszközök alapján állapítható meg. A megbízási díj mértéke kapcsán az alperes nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési szempontjait miért tartja helytelennek.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó jogszabályoknak megfelel; az elsőfokú döntéssel és annak indokaival is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[14] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapját és összepszerúségét érintően is támadta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát e jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg.

[15] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság az eljárását a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte folyó ügy e mintapertől a 6.K.700.007/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Fővárosi

Ítéltábla a mintaperben a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletében kimondta, hogy a felperes eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. A megbízási díj az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthetően jár, melynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdése az illetményalap 50-200%-áig terjedő mértékben állapítja meg. A mérlegelés szempontjait a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése többek között a munka bonyolultságában, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényében, annak gyakoriságában, a szükséges többlettudás függvényében határozza meg. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, és a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatokat egyedileg megvizsgálva lehet arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladat milyen mértékű megbízási díjat von maga után.

[16] Az ítéltáblának elsőként azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének a fellebbezési eljárásban mennyiben van kötőereje. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (*res judicata*) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. Az ítéltábla szerint azonban a fellebbező fél jogorvoslati joga nem partalan, fellebbezésében külön ki kell térnie arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az első-és másodfokú ítéleteket a 6.K.700.396/2025/2. számú végzés szerint a rendelkezésére bocsátotta.

[17] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első és másodfokú eljárásban jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát nem vitatta, arra vonatkozóan nem tett előadást, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, amelyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, amelyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt, avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette.

[18] Mindezek alapján megállapítást nyert, hogy az elsőfokú bíróság a felperes – a perbeli időszak egészét érintő – megbízási díjra való jogosultságáról jogszerű döntést hozott.

[19] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, vagyis az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[20] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára az okszerű mérlegeléssel szemben felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett, az ítélet indokolásában kifejtett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BMr. 35. § (6) és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdései szerinti kritériumok közé. Az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a beosztásán kívüli feladatokat a felperes rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el, a többletfeladatok ellátása hátrányosan hatott az alapfeladatainak ellátására, illetve a felperes többletfeladatként több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott, amely körülmények együttesen jelentős mértékű többletfeladatként értékelendők. Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége a jogszabályban rögzítetteknek megfelel, összhangban áll a megállapított tényekkel, okszerű, ellentmondásmentes, így önmagában az, hogy az alperes a megállapított összeget a többletmunkával aránytalannak tartja, nem teszi jogszabálysértővé a mérlegelést.

[21] Az alperes által a fellebbezésben a mérlegelés körében hivatkozott kúriai döntések kapcsán az ítéltábla rámutat, egyrészt az Mfv.II.10.267/2015. számú döntés a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzé nem tett határozat, amely a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés megalapozására nem lehet alkalmas; másrészt az Mfv.II.10.516/2017/4. és Mfv.II.10.507/2015/4. számú döntések – az azóta megváltozott jogszabályi környezet okán – jelen jogvita megítélése szempontjából irányadók nem lehetnek, figyelemmel arra, hogy a szóban forgó döntések – az alperes által sem vitatottan – a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény szabályozási rendszerén, metodikáján alapultak. Végül a Kf.III.39.019/2021/5. számú eseti döntés elvi tartalma, valamint indokolásának releváns része – [25] bekezdése – szerint a rendvédelmi szerv tagja által ténylegesen elvégzett feladatokat egyedileg megvizsgálva kell arról dönteni, hogy a többletfeladat a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott százalékos keretek között milyen mértékű megbízási díjat von maga után. Ez utóbbi döntés tehát csupán a mérlegelés szükségességére, és egyedileg vizsgálandó szempontjaira utal, mely

követelményeknek az elsőfokú bíróság ítélete eleget tett; e határozattól jogkérdésben való eltérésre pedig egyebekben az alperes nem hivatkozott.

[22] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 75 %-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket [Hszt. 71. § (5), 33/2015. BMr. 10. § (2), 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdéseit] nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; így módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[23] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[25] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 83.485 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[26] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. november 12.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Szeles Balázs György s.k.
bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró